

ASKER

Sabah yatağımdan kalkmışım. Yine üfleyip pufluyordum. Babam çoktan kalkmış televizyonda 18 Mart haberi izliyordu. Bunlar saçma ve sahte diye babama söylendim. Ama ufaktan da aklıma takılmıştı.

Gözlerim her gün okula gitmekten kararmış, hiçbir şey göremez olmuşum. Söyleniyordum kendi kendime şu saçma yerde saçma okula gidiyorum diye. Hava yağmurluydu, ben kendimi korumak için bir durağa sığınmışım.

O an durdum ve düşündüm. Ben 15 yaşındaydım ömrümün dörtte biri bitmişti. Peki ben ne yapmışım? Hiç bir şey. Onca yıl önemli bir şey yapmadım. O an kala kaldım. İnsanlar ülke için uğraşıyorlar, yararlı olmaya çalışıyorlar.

En çok da askerler. Askerlerimiz şehit oluyor. Ne için mi? Benim bu kötülediğim ülke için ölmeye hazırlar. Onlar bu ülkeye yararlı bir şeyler yapıyorlar peki ya ben ne yapıyordum? Ben kimdim? Anladım ki saygısız, hoşgörüsüz bir insandım. Bu kötü düşünceler sayesinde kör olmuş, etrafımdaki güzellikleri göremeyen bir insandım.

Yani benim bu koca evrende bir yerim yoktu. Bu büyük evrende askerlerimiz büyük kalpleriyle bizleri koruyorlardı. Benim bir yararı yoktu. Ben kimdim? Bu sorunun cevabını daha çok merak ettim. Ben bir Türküm ama bana Türk denemezdi. Benim için ve bu ülke için ölen askerler vardı. O an kim olduğumu çıkarıyordum, etrafımda olan olayları anlamışım.

Zaman su gibi aktı geçti. Ben en sonunda anladım. Askerler bir hiç uğruna değil bu vatan, bu vatanın güzellikleri ve bu vatanın güzel insanları için kendilerini feda ediyorlardı. Benim ise unutmayacağım bir iki şey vardı. Asla eskisi gibi olmayacağım, hayatımı boşa yaşamayacak, bu ülke için gerekirse feda edeceğim. Ve son olarak aklımdan hiç bir zaman çıkmayacak o dizeler...

‘‘Dalgalan sende şafaklar gibi ey şanlı hilal!

Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal!

Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal;

Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet;

Hakkıdır Hakk’a tapan milletimin istiklal!’’

Tanrı türkü ve askerlerimizi korusun. Bir daha savaş olmaması dileğiyle.